

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἄλλα ἐν γένει τῆ Σχολείᾳ (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμῆς 100. Ἐξωτερικῆς 55. Τριμηνια 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατριμ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν. ἐν γένει τῶν ἑλλαν. κρατῶν σελλίνα 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἐναλλάξ.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' εἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐδὴν ἠσπαστε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β' — Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 16 Ἀπριλίου 1938

Ἔτος 60ον. — Ἀριθ. 20

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κάθε κοῦτσουρο ποῦ ξεπρόβαίνει στὸ δρόμο τους τὸ ἐπαιρναν γι' ἀνθρώπο ποῦ ἤθελε νὰ τὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς πιανόταν ἢ ἀναπνοή' καὶ καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ κανένα ἐξοχικὸ σπίτι τ' ἀλυχτίσματα ἀπὸ τὰ ματιρὸσκυλα ἔδιναν φτερά σὰ πόδια τους.

— Νὰ φτάνωμε τουλάχιστον στὸ παλιὸ βυρσοδεφεῖο προτοῦ νὰ πέσομε κάτω ξεροί ! ἔκανε ὁ Τὸμ μὲ φρονὴ κομμένη ἀπὸ τὸ λαχάνιασμα. Ἐγὼ δὲν βαστῶ πιά ἄλλο.

Τὸ ἀγκομάχημα τοῦ Χώκλμπερρυ ἦταν ἡ μόνη ἀπάντησή του καὶ τὰ δυὸ παιδιά ἐκάρφωσαν τὰ μάτια τους στὸ ποθητὸ τέρμα, μαζεύοντας ἄλλες τοὺς τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸ φτάσουν. Ἐπιτέλους τὸ ἔφτασαν. Χύμηξαν μέτα κι' οἱ δυὸ μαζί ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ ἔπεσαν κάτω ἀποκαμωμένοι καὶ ἀναπνέοντας μὲ κόπο.

Σὲ λίγο ὁ Τὸμ ἀνασηκώθηκε.

— Χώκλμπερρυ, τί λὲς πῶς θὰ γίγῃ τώρα ;

— Ἄν ὁ γιατρὸς πεθάνῃ μοῦ φαίνεται πῶς θάχομε κρεμάλες.

— Ἐτὸς λὲς ;

— Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος.

Ὁ Τὸμ ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα σκεπτικὸς κι' ὕστερα εἶπε :

— Καλὰ, καὶ ποῖός θὰ τὸ πῆ ;

Ἐμεῖς ;

— Τὶ ἀνοησίες εἶναι αὐτὲς ποῦ λὲς ! Ὑπόθεσε πῶς γίνεται κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί καὶ δὲν κρεμοῦν τὸν Τζὸς, ὕστερα θὰ μᾶς σκοτώσῃ κι' ἐμᾶς τοὺς δυὸ, θπως μὲ βλέπετε καὶ σὲ βλέπω.

— Αὐτὸ συλλογιζόμενον κι' ἐγὼ, Χώκ.

— Ἄν τὸ μαρτυρήσῃ κανεὶς φοβᾶμαι πῶς αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Μουφ Πόττερ, ἂν ἔχει χάσει τὰ μυαλά του. Μὰ ἔτσι

ποῦ μεθαί, καμμιά μέρα μπορεῖ καὶ νὰ τὸ κάνη.

Ὁ Τὸμ δὲν εἶπε τίποτε μόνον φαινόταν συλλογιζόμενος. Ὑστερα φηθύρισε :

Ὁ Ἰνδιάνος Τζὸς

— Χώκ, ὁ Μουφ Πόττερ δὲν ξέρει τίποτε. Πῶς μπορεῖ λοιπὸν νὰ τὸ πῆ ;

— Καὶ γιὰ ποῖὸ λόγο δὲν τὸ ξέρει ;

— Γιατί δταν ὁ Τζὸς μαχαίρωσε τὸ γιατρό, αὐτὸς βρισκόταν χάμω ξερός, ὕστερα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ

χτύπημα ποῦ εἶχε φάει. Λὲς λοιπὸν νὰ εἶδε τίποτε ; Λὲς νὰ ξέρῃ τίποτε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δικίω ἔχεις.

— Κι' ὕστερα, μπορεῖ μὲ τὴν ζυλειά ποῦ ἔφαγε νὰ ἔμεινε κι' αὐτὸς τοῦ τόπου.

— Μπᾶ, αὐτὸ δὲν πιστεύω, εἶχε πιεῖ πολὺ κρασί γιὰ νὰ πάθῃ τίποτε. Ἄμα εἶναι κανεὶς μεθυσμένος μπορεῖς νὰ τὸν πάρῃς καὶ νὰ τὸν πετάξῃς κατακέφαλα ἐπάνω στὸ βράχο' δὲν θὰ πάθῃ τίποτε. Γιὰ ρώτησε τὸν πατέρα μου' κατὶ ξέρει. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Πόττερ. Ἐ δὲν σοῦ λέω, ἄμα εἶναι κανεὶς ξεμέθυστος μὲ μιὰ τέτοια ζυλειά μπορεῖ νὰ μείνῃ κόκκαλο.

Σώπασαν πάλι κι' ἔμειναν συλλογιζόμενοι. Ὑστερα ξαναεἶπε ὁ Τὸμ :

— Εἶσαι σίγουρος, Χώκ, πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ κρατήσῃς τὸ μυστικόν ;

— Πρέπει νὰ τὸ κρατήσομε, Τὸμ, αὐτὸ τὸ βλέπετε καὶ μινιχός σου. Ἄν δὲν τὸν τοσκώσουν αὐτὸν τὸν καταραμένο Ἰνδιάνο καὶ δὲν τὸν κρεμάσουν, μόλις μπορέσῃ νὰ μᾶς βάλῃ στὸ χέρι του θὰ μᾶς πνίξῃ σὰν γατιά, ἂν τυχὸν καὶ μᾶς ξεφύγῃ κανένας λόγος. Ἄκουσε τί νὰ κάνουμε : πρέπει νὰ βάλουμε ἄρκο, καὶ νὰ δοκιστοῦμε πῶς δὲν θὰ μαρτυρήσομε τίποτε.

— Ἐγὼ εἶμαι σύμφωνος, Χώκ, αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο ποῦ ἔχομε νὰ κάνουμε. Σήκωσε λοιπὸν τὸ χέρι σου καὶ δοκίμου πῶς.

— Ἄ, δὲν πάει ἔτσι. Αὐτὸ εἶναι καλὸ γιὰ τίποτε ἀσήμνητα καὶ υποτέμνα πράγματα, δταν ἔχει κανεὶς νὰ κάνη μὲ κορίτσια ποῦ παίρνον τὸ λόγο τους πῶσθαι καὶ δὲν κρατοῦν τίποτε μυστικὸ ἄμα τὰ τρώει ἢ γλώσσα τους — μὰ γιὰ ἓνα τόσο μεγάλο πρᾶγμα σὰν κι' αὐτὸ πρέπει ὁ ἄρκος νὰ μείνῃ γραμμένος καὶ γὰ τὸν ὑπογράφουμε μὲ αἷμα.

Ὁ Τὸμ δέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ αὐτὴ τὴν πρότασιν. Ἡ ἰδέα τοῦ Χώκ ἦταν τρομερὴ καὶ γεμάτῃ φρίκη καὶ

δλα γύρω τους, ή ώρα, ο τόπος και ή περίσταση βρίσκονταν σε απόλυτη αρμονία μαζί της: Σήκωσε από χάρη μια φλούδα κουκουριάς που γυάλιζε κάτω απ' τὸ φεγγαρόφωτο, ἔβγαλε ἕνα κομματάκι κόκκινο μολύδι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μετὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ὀρνιθοσκόπισε τις παρακάτω γραμμὲς μετὸ δυσκολία, βγάζοντας κάθε τόσο τὴ γλῶσσα του καὶ σφίγγοντας δυνατὰ τὸ μολύδι.

«Ὁ Χώκ φὶν καὶ ὁ Τόμ Σῶγερ ὠρλιζοντε νὰ μὴν ποῦν τίποτε γιαντὸ κι' ἂν τὸ ποῦν ποταὶ νὰ πέσουν τὴν ἴδια στιγμὴ κάτω πεθαμαῖνοι».

Ὁ Χώκμπερρυ κοίταξε γεμάτος ἀπὸ ρίκα καὶ θαυμασμό, γιὰ τίς ἱκανότητες τοῦ Τόμ. Ἀμέσως ἔβγαλε μιὰ καρφίτσα ἀπὸ τὸ γιαντὸ του γιὰ νὰ τρυπηθῆ ἀπὸ βγῆ αἷμα, μὰ ὁ Τόμ, τὸν κράτησε:

— Στάσου, μὴν κάνης τίποτε. Αὐτὲς οἱ καρφίτσες εἶναι ἀπὸ ὀρείχαλκο. Μπορεῖ νὰ ἔχη πουθενὰ ὀξειδωσῶν.

— Τί θὰ πη ὀξειδωσῶν.

— Δηλητήριο, νὰ αὐτὸ θὰ πη. Γιὰ δοκίμους νὰ τὸ καταπιῆς καὶ τότε θὰ ἴδῃς.

Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Τόμ ἔβγαλε μιὰ ἀπ' τίς βελόνες τοῦ τοῦ ραφίματος, ξετόλιξε τὴν κλωστή ποὺ εἶχε τυλιγμένη γύρω γύρω καὶ καθέναν κέντησε τὴν παλάμη του, τὴν ἔστειψε κι' ἔδγηκε μιὰ σταλαγματιά αἷμα. Ἀφοῦ ἔστειψε κάμποσες φορὲς ὁ Τόμ κατάφερε νὰ χαράξῃ τ' ἀρχικὰ του χρησιμοποιοῦντας γιὰ πέννα τὸ μικρὸ του δάχτυλο. Ὑστερα ἔδειξε τοῦ Χώκμπερρυ πῶς νὰ γράψῃ ἕνα Χ κι' ἕνα Φ, κι' ἔτσι ὁ ἄρκος ἦταν ἐν τάξει. Ἐχῶσαν τὴ φλούδα βαθεῖα μέσα στὸν τοίχο λέγοντας κάθε λογῆς ἔξορκα κι' ἔτσι νόμισαν πῶς κλείδωσαν τὸ στόμα τους κι' ἔχασαν τὸ κλειδί του.

Ἐξάφνα ἀπὸ μιὰ γωνιά, ἀπὸ μιὰ τρύπα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ μισογκρεμισμένου τοίχου, μιὰ ἀνθρώπινη μορφή χιώθηκε συρτὰ μέσα στὸ χάλασμα, μὰ τὰ δύο παιδιὰ δὲν τὴν κατάλαβαν.

— Τόμ, ψιθύρισε ὁ Χώκμπερρυ, λὲς νὰ μπορέσουμε τώρα πιά νὰ μαρτυρήσουμε τίποτε ἀπὸ ἐλα αὐτὰ;

— Ποτέ! Ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, ἀπὸ τὸ δικὸ μας στόμα δὲν θὰ βγῆ οὔτε μιὰ λέξη. Ἀλλοιῶς θὰ πέσουμε ξεροὶ στὸν τόπο, τὸ ἔχασες;

— Ναι, μὰ... ἀλήθεια, δικιο ἔχεις.

Ἐαφνικὰ ἕνα σκυλι κάπου ἐκεῖ ἐντελῶς κοντὰ, ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ, μακρόσυρτα καὶ πένθημα. Τὰ παιδιὰ ἀγκάλιαστηκαν σφιχτὰ μετὰ θανάσιμη τρομάρα.

— Γιὰ ποῖον ἀπὸ μᾶς νὰ οὐρλιάζῃ ἀραγε; ἔκανε μετὰ ἀγωνία ὁ Χώκ.

— Ἐξέρω γώ, γιὰ κοίταξε ἀπὸ τὴν χαραμάδα νὰ ἴδῃς.

— Ἐγὼ νὰ κοιτάξω; Ἐσὺ νὰ τὸ κάνῃς, Τόμ.

— Ἐγὼ... ἐγὼ δὲν μπορῶ, καὶ μὲνε Χώκ.

— Κάνε μου τὴ χάρη, Τόμ. Νάτο πάλι.

— Δίξα σοι ὁ Θεός, εἶπε ὁ Τόμ. Γνώρισα τὴ φωνή του. Εἶναι τὸ μαντρόσκυλο τοῦ Χάρμπισον.

— Γιὰ καλὴ μας τύχη Τόμ, ἐγὼ ἔλεγα πῶς ἦταν κανένα ξένο σκυλι. Τὸ σκυλλι ἄρχισε νὰ οὐρλιάζῃ πάλι καὶ πάλι ἡ καρδιά τῶν δύο παιδιῶν ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀπὸ φόβο.

— Ὅχι, δὲν εἶναι τὸ σκυλι τοῦ Χάρμπισον, εἶπε ὁ Χώκ. Πήγαινε, καὶ μὲνε Τόμ, νὰ ἴδῃς.

Μέλο ποὺ ἔτρεμε ὀλόκληρος ἀπὸ τὸν τρόμο του ὁ Τόμ ἐκδόλλησε τὸ μάτι του στὴν χαραμάδα καὶ ψιθύρισε μόλις ἀκουστὰ:

— Στ' ἀλήθεια, κακομοῖρη Χώκ, εἶναι ξένος σκύλος.

— Ὁ, Θεέ μου, καὶ ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο μας δείχνει;

— Ὁ, πρέπη νὰ δείχνῃ καὶ τοὺς δύο, εἶμαστε τόσο κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

— Ὁ Τόμ, πᾶει εἶμαστε ξεγραμμένοι. Ὅσο γιὰ μένα τὸ ξέρω πῶς θὰ τραβήξω ὀλότσα στὴν Κόλαση. Ἦσουν τόσο κακὸς πάντα.

— Ἀχ, Χώκ, μήπως δὲ κι' ἐγὼ; Αὐτὰ παθαίνει κανεὶς ὅταν τὸ σκάξῃ ἀπ' τὸ Σχολεῖο καὶ κάνει πάντα ὅ,τι δὲν πρέπει νὰ κάνῃ. Κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι φρόνιμος σὰν τὸν Στ.δ, ἂν ἔβαζα τὰ δυνατὰ μου—μὰ ὄχι, δὲν τὸ ἤθελε τὸ κακὸ μου τὸ κεφάλι. Ἄν γλυτώσω ἕμως τούτη τὴν φορὰ, τ' ὀρκίζομαι πῶς στὸ Κυριακτικὸ Σχολεῖο θὰ στέκουμαι φρόνιμος σὰν κοῦκλα.

Καὶ ὁ Τόμ ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητὰ.

— Τί λὲς, Τόμ, ἐσὺ κακός; ἔκανε ὁ Χώκμπερρυ καὶ ξέσπεσε κ' αὐτὸς σὲ θρήνους. Ἐσὺ μπροστὰ σὲ μένα εἶσαι ἅγιος, ἄγγελος σωστὸς. Μάκαρι τὴ μισή σου καλωσύνη νὰ εἶχα γώ.

— Ἀχ, Θεέ μου, Τόμ.

Ὁ Τόμ ρούφηξε τὰ δάκρυά του καὶ ψιθύρισε:

— Γιὰ, κοίτα, Χώκ, μᾶς γυρίζει τὴ ράχη.

Ὁ Χώκ κοίταξε κι' αὐτὸς μετὰ τὴ σειρά του μέσα ἀπὸ τὴν χαραμάδα καὶ ἡ καρδιά του πήγε στὸν τόπο της.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια. Μὴν ἦταν καὶ πρωτότερα ἔτσι γυρισμένος;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ἐνας παλιὸς βασιλιάς τῆς Γαλλίας, πατέρας πολὺ φιλόσοφος, ἔπαιζε μιὰ μέρα μετὰ τὰ παιδάκια του.

Ἦταν τρία ἀγοράκια κι' ὁ βασιλιάς τοὺς ἔκανε τὸ «ἀλογὸ». Τὰ δύο μικρότερα ἦταν καθάλικμεμένα στὴ ράχη του, τὸ μεγαλύτερο τὸν ἔσερνε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα τοῦ παρασῆμου του, κι' ἐκεῖνος, περμένος, περπατοῦσε μετὰ χέρια καὶ μετὰ πόδια στὸ χαλί.

Ἐτσι εἶχαν κάνει δύο γύρους, ὅταν παρουσιάζεται στὴ σάλλα ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας. Ὁ βασιλιάς τὸν βλέπει, στέκεται μὰ δὲν σηκώνεται. Οὕτε τὰ παιδιὰ ἔχουν καμμιὰ διάθεση νὰ διακίβουν τὸ παχνίδι ποὺ τόσο τὰ διασκεδάζει. Καὶ μουρμουρίζουν:

— Διῶχ' τον, μπαμπά! Διῶχ' τον. Ὁ βασιλιάς τὸν ρωτᾷ:

— Ἐξοχώτατε, εἰσθε πατέρας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! Ἀπαντᾷ ὁ πρέσβυς.

— Ἐ, τότε ἄς κάμουμε ἀκόμα: Ἐνα γύρο, λέει ὁ βασιλιάς.

Κι' ἐξακολουθεῖ νὰ περπατᾷ μετὰ τέσσερα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΡΝΑΚΙ

Ἡ Παναγία μετὰ τὸ Χριστὸ παιδάκι Κάθονται πλάι πλάι σὲ ὀρεινὸ ὄνακι.

Ἡ πλάση γύρω ἀνθεῖ, μοσκομυρίζει. Κι' ὅλα χρυσὰ μιὰ λάμψη τὰ φωτίζει.

Λαλοῦνε τὰ πουλάκια μετὰ κλώνια. Καὶ χιτίζον τίς φωλιές τὰ χελιδόνια.

Τ' ἀρνάκια σὲ γροαδοὶ τους βοσκοῦνε. Καὶ χαρῶντὰ βελιάζουν καὶ πηδοῦνε.

Σγουρομάλλο κι' ὀλόλευκο ἕνα ἀρνάκι. Ἐαλόγγεψε ἀπ' τὴ μάνα του λιγάκι, καὶ πέφτει στ' ἄγρια βᾶτα καὶ ματώνει. Στ' ἀγκάθια τὸ μαλλί τ' ἄσπρο σὰ χιόνι.

Καὶ σκλαβωμένο, ἀκεί, πονεῖ βελάζει. Καὶ τὴ γλυκιὰ μανούλα του φωνάζει.

Τ' ἀκούει κι' ὁ Χριστοῦλης κι' ἡ καρδιά του

Πονεῖ μετὰ τὸν πόνο τοῦ προβάτου, καὶ τρέχει κι' ἀπ' ἀγκάθια τὸ λυτρᾶνε. Τὸ πληγωμένο ἄρνι, τ' ἄσπρο σὰ χιόνι.

Μὰ τὸ αἷμα ἀπὸ τὸ μέτωπό του στάζει. Κι' ἡ Παναγία τὸ βλέπει καὶ τρομάζει.

— Παιδί μου, μετὰ στ' ἀγκάθια μαναχό σου, γιὰ ἰδέες! ἐπλήρωσε τὸ μέτωπό σου!

— Μανούλα, δὲν πειράζει κι' ἂν ματῶνω,

Ἄρκει τ' ἄρνι, ποὺ λυτρῶσα ἀπ' τὸν πόνου.

Καὶ σκύβει σὲ κροσταλλῖνο τὸ ὄμμα. Καὶ πλένει ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὸ αἷμα.

ΝΟΝΤΑΣ ΕΛΑΤΟΣ

(Ἀπὸ τὴ νέα του συλλογὴ παιδικῶν ποιημάτων «Κορυδαλλοί».)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΑΡΑ ΘΕΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΠΟ τίς 22 τοῦ Μάρτη μῆκαμε στὴν Ἀνοιξη. Τὰ χελιδόνια μᾶς ἦρθαν. Κι' ἡ Ἄννα, ἡ μικρὴ μου φίλη, ἔβγαλε τὸ χοντρὸ της σκουροῦ ἐπανωφόρι, τὸ μακρὺ, καὶ μοῦ παρουσιάσεται τώρα μ' ἕνα λεπτὸ, κοντὸ, ἀνοιχτὸ, ἀνοιξιὰτικο. Ἄλλὰ προχίτες τὴν εἶδα πάλι μετὰ τὸ σκουρο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος, ὁ καιρὸς στὴ βροχή, κι' ἔκανε ἀρκετὸ κρύο.

— Γύρισε πάλι ὁ χειμῶνας! μοῦ εἶπε μετὰ λύπη ἡ Ἄννα.

— Ὅχι, δὲ! Ὁ καιρὸς δὲν ἔχει στρώσει ἀκόμα, ἀλλὰ εἶναι ἀνοιξη, μὴ φοβάσαι. Ἰδές τὰ χελιδόνια. Ἄν ἦταν νὰ ἔξαναγυρίσουν τὰ χιόνια, δὲν θὰ μᾶς ἔρχονταν ἀπὸ τώρα. Αὐριο θάχουμε πάλι καλοκαιριά.

Καὶ νὰ, τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Ἄννα μοῦ παρουσιάσθηκε μετὰ σταχτὴ ἐπανωφοράκι. Ἦταν μάλιστα κόκκινη καὶ μετὰ τὸ μαντηλάκι της ἔκανε ἀέρα.

— Οὐφ, οὐφ, ἔσκασα!..

— Ὁ! τόση πάλι ζέστη κάνει;

— Ὅχι, μὰ περπατοῦσα στὸν ἥλιο. Κι' ὁ ἥλιος σήμερα καίει. Τί καλά!

Ἡ Ἄννα εἶναι χαρούμενη. Καὶ μετὰ βεβαιώνει πῶς ἡ ἀνοιξη τῆς ἀρέσει ὑπερβολικά.

— Μὰ καὶ σὲ ποῖον δὲν ἀρέσει ἡ ἀνοιξη, παιδί μου; τῆς λέω.

— Τὸ ξέρω. Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς βλέπω τώρα χαρούμενους. Περπατοῦν ζωηρότερα, μιλοῦν δυνατὰ, γελοῦν.

— Καὶ μόνο οἱ ἀνθρώποι;

— Καὶ τὰ ζῶα! Πρῶτα-πρῶτα τὰ ποῦλά. Τί χαρούμενα ποὺ κελαῖδοῦν! Μὰ καὶ τὰ γατάκια, καὶ τὰ σκυλάκια, καὶ τὰ τράνκια, δλα, πῶς χοῖρονται στὸν ἥλιο!

— Καὶ μόνο τὰ ζῶα;

— Ἀ, ναι, καὶ τὰ φυτὰ! Στὴν αὐλή μας, τὰ λουλούδια, καθὼς λάμπουν μετὰ τὰ ζωηρὰ χρώματά τους στὸν ἥλιο, μοῦ φαίνεται πῶς γελοῦν. Κι' εἶναι οἱ δόξες τους τώρα τὰ λουλούδια.

— Καὶ μόνο τὰ λουλούδια;

Ἡ Ἄννα μετὰ κοίταξε μετὰ ἀπορία:

— Μὰ τί ἄλλο... εἶπαμε οἱ ἀνθρώποι, τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ. Αὐτὰ δὲν εἶναι δλα;

— Τὰ ζωντανά, ναι. Μὰ τώρα τὴν ἀνοιξη μοῦ φαίνεται πῶς χαίρουνται καὶ τὰ φυτὰ.

— Ἀ, ναι! ἔχετε δικιο. Καὶ τὰ φυτὰ νομίζεις πῶς χαίρουνται. Τὸ

χῶμα, οἱ πέτρες, οἱ βράχοι, τὰ βουνά, οἱ κάμποι. Κι' ἀπὸ πάνω ὁ οὐρανός. Ἀ, ὁ οὐρανός! Τί ὠραῖος ποὺ ποὺ εἶναι τώρα τὴν ἀνοιξη! Τί θαύματα εἶναι τώρα τὴν ἀνοιξη! Τί θαύματα ποὺ παίρνει στὴν ἀνατολή καὶ στὴ δύση! Καὶ πῶς λάμπουν, τὴν ἡμέρα ὁ ἥλιος, τὴ νύχτα τὸ φεγγάρι καὶ τὰ στέρια!.. Σὰν τὰ λουλούδια κι' αὐτὰ, λουλούδια οὐράνια, ἀλήθεια. Ὅλη ἡ φύση φαίνεται τώρα τὴν ἀνοιξη χαρούμενη καὶ γελαστή. Ἄλλὰ... μποροῦμε νὰ ποῦμε «ἀψυχο» τὴ φύση; Ὑπάρχει τίποτ' ἀψυχο σ' αὐτή; Ἀπὸ τὸ ὄρυκτὸ ποὺ κροσταλλώνεται, ὡς τὸν ἥλιο κι' ὡς τὸν πλανήτη, δλα δὲν ἔχουν ζωὴ; Ὁ καθηγητὴς μας μᾶς εἶπε μιὰ μέρα πῶς ζωὴ ὑπάρχει παντοῦ, ἀκόμα καὶ στὰ νεκρὰ σώματα.

Ἐχει φύγει πιά ἡ ψυχὴ τους, μὰ ὑπάρχουν ἄλλες, ἀπειρες ψυχές, ζωντανοὶ μικροοργανισμοὶ κάθε λογῆς, πάνω τους, καὶ μέσα τους. Κι' ἡ ἀποσύνθεση ἀκόμα τοῦ νεκροῦ σώματος, μᾶς εἶπε ὁ καθηγητὴς, εἶναι ζωὴ.

— Ναι. Καὶ τὰ εἶπαμε τώρα δλα. Μόνο τὴ θάλασσα, μοῦ φαίνεται ξεχάσαμε.

— Οὐφ, οὐφ, ἔσκασα!..

— Ὁ! τόση πάλι ζέστη κάνει;

— Ὅχι, μὰ περπατοῦσα στὸν ἥλιο. Κι' ὁ ἥλιος σήμερα καίει. Τί καλά!

Ἡ Ἄννα εἶναι χαρούμενη. Καὶ μετὰ βεβαιώνει πῶς ἡ ἀνοιξη τῆς ἀρέσει ὑπερβολικά.

— Μὰ καὶ σὲ ποῖον δὲν ἀρέσει ἡ ἀνοιξη, παιδί μου; τῆς λέω.

— Τὸ ξέρω. Ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοὺς βλέπω τώρα χαρούμενους. Περπατοῦν ζωηρότερα, μιλοῦν δυνατὰ, γελοῦν.

— Καὶ μόνο οἱ ἀνθρώποι;

— Καὶ τὰ ζῶα! Πρῶτα-πρῶτα τὰ ποῦλά. Τί χαρούμενα ποὺ κελαῖδοῦν! Μὰ καὶ τὰ γατάκια, καὶ τὰ σκυλάκια, καὶ τὰ τράνκια, δλα, πῶς χοῖρονται στὸν ἥλιο!

— Καὶ μόνο τὰ ζῶα;

— Ἀ, ναι, καὶ τὰ φυτὰ! Στὴν αὐλή μας, τὰ λουλούδια, καθὼς λάμπουν μετὰ τὰ ζωηρὰ χρώματά τους στὸν ἥλιο, μοῦ φαίνεται πῶς γελοῦν. Κι' εἶναι οἱ δόξες τους τώρα τὰ λουλούδια.

— Καὶ μόνο τὰ λουλούδια;

Ἡ Ἄννα μετὰ κοίταξε μετὰ ἀπορία:

— Μὰ τί ἄλλο... εἶπαμε οἱ ἀνθρώποι, τὰ ζῶα, τὰ φυτὰ. Αὐτὰ δὲν εἶναι δλα;

— Τὰ ζωντανά, ναι. Μὰ τώρα τὴν ἀνοιξη μοῦ φαίνεται πῶς χαίρουνται καὶ τὰ φυτὰ.

— Ἀ, ναι! ἔχετε δικιο. Καὶ τὰ φυτὰ νομίζεις πῶς χαίρουνται. Τὸ

Τὰ ματάκια τῆς Ἄννας ἀστράφταν: — Ἀ, ἡ θάλασσα! Ἴσως τὸ καλύτερο. Τί ὠραία ποὺ εἶναι τώρα τὴν ἀνοιξη! Τὴν Κυριακὴν ἤμουν στὴ Γλυφάδα καὶ τὴν ἔβλεπα. Ἦταν γαλήνια, γαλάζια, ἀπέραντη. Στις ἄκρες μόνο κομματάκια μετὰ σπρους ἀφροῦς. Στὴν ἔκτασή της ὁ ἥλιος καθρεφτιζόταν σὰ σὲ ἀμέτρητα καθρεφτάκια. Κι' ἡ θάλασσα χαίροταν, γελοῦσε.

— Ναι. Τὸ λέει, Ἄννα μου, κι' ὁ παλιὸς ποιητὴς: «Ὁ γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γάλα ἔλος».

— Τὸν ἔχω ἀκούσει αὐτὸ τὸ στίχο. Δὲν μπορῶ ἕμως νὰ καταλάβω πῶς τὸ «γαλανὸς» εἶναι συγχρόνως καὶ «γάλα». Ἄς εἶναι. Δὲν εἶναι μόνο ἡ θάλασσα ποὺ χαίρεται τώρα; εἶναι κι' ὅλα τὰ νερά; ποτάμια, ρυάκια, βρύσες. Ὁς καὶ τὸ ρεῖθρο τοῦ πεζοδρομίου, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ νεράκι του ἀστράφτει στὸν ἥλιο.

— Χαρὰ Θεοῦ, παιδί μου Ἄννα.

— Ναι, ναι! Αὐτὸ τὸ λέει δλα! Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι τὸ Πᾶν; Κι' ἡ Ἀνοιξη εἶναι χαρὰ Θεοῦ. Τίποτ' ἄλλο!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'

Ὁ Κωστάκης θέλει νὰ κάνῃ τὸν καμπόσο. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλύτερος αὐτὸς ἔχει ἢ κάνει τὰ καλύτερα πράγματα ἀπ' ὅλους. Τὸ εἶπαμε δὲ καὶ τὸ εἶδαμε.

Ἡ ξαδελφοῦλα του ἡ Ἄννα μένει ἀκόμα σὲ σπίτι του. Ἐνα πρωί, μόνῃ της, διασκεδάει κάνοντας σαπουνόφουσες, ποὺ τίς ἄφινε νὰ πετοῦν ἀπ' τὸ παράθυρο. Μιὰ στιγμὴ, ἀκούει τὸν Κωστάκη ποὺ εἶναι κάτω στὴν αὐλή. Καὶ τοῦ φωνάζει:

— Κωστάκη! Κωστάκη! ἰδές τί ὠραῖες σαπουνόφουσες κάνω! Ἰδές τί μεγάλες ποὺ εἶναι καὶ τί ὠραῖα χρώματα παίρνουν!

Ὁ Κωστάκης στάθηκε κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἔβλεπε τις σαπουνόφουσες τῆς Ἄννας ποὺ πραγματικῶς ἦταν ὠραϊότερες. Ἄλλὰ ποῦ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ! Καὶ τῆς εἶπε:

— Παπ! ἐγὼ νὰ ἴδῃς τί σαπουνόφουσες κάνω! Ἐκατὸ φορές μεγαλύτερες ἀπ' τίς δικές σου!..

Ἡ Ἄννα θυμήθηκε τὴν κούκλα καὶ τὸ πίστεψε.

— Ἐκατὸ φορές; εἶπε. Ἐλα λοιπὸν νὰ κάνῃς, εἶμαι περίεργη νὰ τίς ἴδω.

— Ἀ, δὲν μπορῶ τώρα, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Κωστάκης. Ὅταν εἶναι ὄρα, θὰ σοῦ φωνάξω.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Οι βασιλείς της 'Αγγλίας με τὰ κοριτσάκια τους και με τὰ σκυλιά τους. 'Αριστερά η πριγκίπισσα 'Ελισάβετ, η διάδοχος.

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΨΥΧΟΜΑΝΝΑ

'Απ' όλα τὰ πουλιά της κυρά-Λένης τὸ πιὸ νόστιμο ἦταν τὸ Μαυροβλί. 'Οχι γιατί εἶ ἄλλες κότες ἦταν ἄσχημες, καὶ μάλιστα ἡ μάννα του, ἡ Σκουφάτη ποὺ ἦταν ἄσπρη και παχουλὴ μ' ἕνα μικρὸ λοφίο στὸ κεφάλι, ἀλλὰ τὸ Μαυροβλί εἶχε τόσο ἐξυπνα ματάκια, τόσο γυαλιστερά μαύρα φτερά, ποὺ ἀμέσως τὸ ξεχώριζες ἀπ' όλα τὰ ἄλλα. Τὰ πόδια του μάλιστα τὰ σκέπαζαν μικρὰ μαύρα ποὺ-πουλά και αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔκανε τὴν κυρά-Λένη νὰ καμάρωνη ὅσο παίρνει.

— 'Εὖθ' ἂν γίνῃς σκαλτο-ουνάτη, ἔλεγε, και τὸ παίρνει στὰ χέρια και τοῦξινε τὸ κεφαλάκι.

Τὸ πουλάκι τὸξερνε πὼς ἦταν ἡμορφο και καμάρωνε. Γι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ εἶναι ἄλλη ὄρα με τὴ μάννα του και με τὰ δέξια του. Πρωτιμοῦσε νὰ γυρίῃ μοναχὸ του στὴν αὐλὴ και νὰ βρισκεται πότε κοντὰ στὴς γίδες και στὸ γαϊδουράκι, πότε ν' ἀνεβαίῃ στὴς πετρίτσες ποὺ ἦταν ἀκουμπισμένες στὸν τόχο και νὰ προσπαθῇ νὰ δῇ τί γινόταν ἔξω ἀπ' τὴν αὐλὴ, στὸ περιβόλι. Κι ἡ πὸ μεγάλη του ἐπιθυμία ἦτανε νὰ πάῃ νὰ κουβεντιάσῃ με τὸν Κίτσο, τὸ μεγάλο γάτο ποὺ βρισκόταν πάντα ξαπλωμένος στὸ παράθυρο τοῦ μαγειριοῦ και πότε ἔγλυφε τὰ πόδια του, πότε κοιμότανε και πότε στεκόταν καμαρωτός-καμαρωτός και κοιτάζε

ἀπὸ ψηλὰ ἔλα τὰ ζῶα της αὐλῆς, σὰν νάταν βασιλιάς τους. 'Αχ πόσο ἤθελε νὰ τὸν πλησιάσῃ τὸ πουλάκι. Κι' αὐτὴ ἡ μάννα του ποὺ δὲν τὸν ἄφινε ποτὲ νὰ πάῃ κοντὰ! Καὶ γιατί; Τί θὰ τοῦ ἔκανε ὁ γάτος; Φαινόταν τόσο ἡμερος και καλός. Τὸ πουλάκι δὲν τὸν εἶχε δῆ ποτὲ τὸν νὰ κἀνῃ κακὸ σὲ κανέναν. 'Αλλὰ πάλι δὲν τολμοῦσε νὰ παρακοῦσῃ τὴν μητέρα του ποὺ τὸ ἀγάπηγε τόσο πολὺ και ἤθελε πάντα τὸ καλὸ του. Κι' ἂν τύχαινε νὰ βρισκεται κοντὰ στὸ παραθύρι και ν' ἀκούσῃ τὴ φωνὴ της μάννας του, ἔτρεχε γρήγορα-γρήγορα σὰν νάχε κάνει ἰπὸτε κακὸ.

Μιά μέρα ὅμως ποὺ ἡ μάννα του βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη της αὐλῆς και μοιραζόταν μιά πεταμένη πεπονόφλουδα με τὰ μικρὰ της, δὲν μπόρεσε τὸ πουλάκι νὰ βαστάσῃ. Πήδησε κοιτάζοντας με προσοχὴ μήπως τὸ εἶδελε κανεῖς, ἀπάνω στὴν σκανίδα, ποὺ βρισκότανε κάτω ἀπ' τὸ παραθύρι και ποὺ βᾶσταγε μιά γλάστρα με μαραμένο βασιλικὸ και ἔτσι βρέθηκε κοντὰ στὸ γάτο. 'Ο γάτος μισάνοιξε τὰ μάτια του και τὸ κοιτάζε κάπως παράξεννα:

— Μπα, καλὸς τὸ Μαυροβλί, εἶπε κ' ἡ φωνὴ του ἔσταζε μέλι, πὼς ἤρθες ἔδω; Δὲν σ' ἔχω ξαναἰδεῖ ὡς τώρα.

— Δὲν ἔχω ξανάρθει γιατί δὲν μ' ἀφίνει ἡ μάννα μου, εἶπε τὸ Μαυροβλί κ' ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Δὲν σ' ἀφίνει νάρθῃς; Και με ποῖ δικαιώμα; εἶπε ὁ Κίττος και ἀνοῖξε τὰ κίτρινα του μάτια μ' ἀπερία. Πὼς μπορεί νὰ μὴ σ' ἀφήνῃ νὰ κἀνῃς ὅ,τι θέλεις;

— Μὰ εἶμαι μικρὸ ἀκόμα και δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀκούω τὴν μητέρα μου, εἶπε τὸ πουλάκι.

— Πρῶτα-πρῶτα ποὺ δὲν εἶσαι καθέλου μικρὸ. Εἶπε ὁ γάτος. Εἶσαι κ' ἔλας, μιά χαρὰ πουλάκι. Κι' ἔπειτα, και μικρὸ ἀκόμα ἂν ἦσουν, δὲν μπορεί τίποτε νὰ σοῦ ἀπαγορεύσῃ ἡ Σκουφάτη μὰ και δὲν εἶναι ἡ ἀληθινή σου ἡ μητέρα.

— Δὲν εἶναι, μητέρα μου; Τί λές, Κίτσο; ἔκανε τὸ πουλάκι κ' ἀνοῖξε τὰ μάτια του τόσο μεγάλα.

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω, ἔκανε ὁ γάτος ἤσυχα-ἤσυχα. 'Η Σκουφάτη δὲν εἶναι, μητέρα σου. 'Εσένα κ' ἔλα σου τὰ δέξια σου σὰς ἐπήρην, ἔταν ἤραστε ἀκόμη ἀγὰ, ἀπὸ τὴν κυρά Στάβαινα ἔδω κοντὰ κ' ἔβαλαν τὴν Σκουφάτη νὰ σὰς κλωσῆσῃ. Δὲν εἶχε αὐτὰ τότε ἡ κυρά Λένη, κ' ἀναγκάστηκε νὰ θανειστῇ. Κ' ἔτσι ἡ Σκουφάτη εἶναι μόνον ψυχομάννα και τίποτε ἄλλο. Τὸ ἴδιο θάκανε ἂν τὴν ἔβαζαν νὰ κλωσῆσῃ παπάκια ἢ χηνάκια ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλεις.

Τὸ πουλάκι τὰ εἶχε ἐντελῶς χαμένα ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ Κίττου. Τὸ πρᾶγμα τοῦ φαίνότανε τόσο ἀπίστευτο, τόσο τερατάδες, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ χωρέσῃ τὸ μυαλὸ του.

— Μὰ μπορεί νὰ εἶναι και μάννα μου, ἔκανε στὸ τέλος ἔταν μπόρεσε νὰ πῇ δυὸ λόγια. Ποῦ τὸ ξέρεις, ἐσὺ τόσο καλὰ ὅτι δὲν εἶναι;

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, ἔκανε ὁ γάτος. 'Αλλωστε ἂν ἦσσανα παιδί της θὰ της ἔμοιαζες λιγάκι. Γιὰ κοιτάξέ την ὅμως. Αὐτὴ εἶναι ἄσπρη κ' ἐσὺ εἶσαι μαύρο, αὐτὴ ἔχει μιά σκούφια στὸ κεφάλι και σὺ ἔχεις τὰ πόδια φτερωτά.

Τὸ πουλάκι γύρισε και κοίταξε. Ναι, ὁ γάτος εἶχε δίκιο. 'Η μάννα του ἦταν ἐντελῶς ἀλλοιώτικη. Πῆγε νὰ πῇ στὸν γάτο πὼς ἔλα τὰ παιδιὰ δὲν μοιάζουν της μητέρας τους, ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα τὸ τρόχισμα ἐνὸς μαχαιριοῦ ἐπάνω στὸν νεροχότῃ, κ' ὁ γάτος δίχως νὰ προσέξῃ πιά τὸ πουλάκι, πήδησε στὴ στιγμή ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Νὰ ξανάρθῃς, νὰ ξανάρθῃς, πρόφθασε νὰ τοῦ πῇ πηδώντας.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Τὸ γράμμα ἦταν χωρὶς ὑπογραφή, γραμμένο ἔλα με κεφαλαῖα.

'Η 'Ανναμπέλλα τὸ διάβασε δυὸ φορές στὴ σειρά κ' ἀμέσως συλλογίστηκε τὸν Κόστ. 'Επρεπε νὰ τρέξῃ νὰ τὸν συναντήσῃ χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε ἕνα λεπτό, ἔπρεπε ὅμως νὰ βρῇ και μιά δικαιολογημένη πρόφαση γιατί ἡ θεία της θ' ἀπορούσε ἂν τὴν ἔβλεπε νὰ βγαίῃ πάλι ἔξω μόλις γύρισε.

Πῆγε στὴν κουζίνα συλλογισμένη. Τί νὰ βρῇ νὰ της πῇ. Θεούλη μου;

— Θεία μου, ἔκανε κομπιλιζόντας.

'Η γριά γύρισε τὸ κεφάλι της.

— Τί τρέχει;

— Θεία μου, ἔδω δὲν ἔχω τί νὰ κάνω. Νὰ βγῶ λίγο περιπάτο;

— Βγές ἂν θέλῃς, μουρμούρισε ἡ 'Ονωρίνα, ποὺ δὲν της ἀρνιόταν πιά τίποτε.

'Η 'Ανναμπέλλα καταχαρούμενη κατέβηκε τὴς σκάλες τρέχοντας. Στὸ κατώφλι της ἔξω-πρῆτας τὴ σταμάτησε ἡ φωνὴ της θείας της:

— Στὸ πάρκο πηγαίνεις;

— Ναι, στὸ πάρκο. 'Ενα μικρὸ περίπατο θὰ κάνω και θὰ γυρίσω γρήγορα.

— Καλὰ, θὰ σὲ περιμένω γὰ νὰ φάμε.

'Η μικρούλα ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω της και ἄρχισε νὰ τρέξῃ στοὺς δρόμους. Πρὶν περάσουν πέντε λεπτὰ βρισκόταν κιάλας στὸ κιάσι τοῦ Ριχάρδου.

— 'Εχεις τίποτε νέα; ρώτησε ἐκεῖνος βλέποντας τὴ μικρή του φίλη νὰ παρουσιάζεται μπροστά του σὲ μιά τόσο ἀσυνέθιστη ὄρα.

'Η 'Ανναμπέλλα τὸν ἐπικαθε ἀπὸ τὸ χέρι και τὸν ἀνάγκασε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ βάθος τοῦ περιπέτριου.

— Διάβασε, τοῦ εἶπε, δίνοντάς του τὸ γράμμα.

'Ο Ριχάρδος πέρασε γρήγορα τὴς λίγες γραμμὲς και γυρίζοντας κατὰ τὴν 'Ανναμπέλλα:

— Και τί λογαριάζεις νὰ κἀνῃς; Θὰ πᾶς στὴ συνάντησῃ ποὺ σοῦ ὠρίσε;

— Καὶ βέβαια.

— Μὰ θὰ πᾶς μόνῃ σου;

'Η μικρούλα χαμογέλασε πονηρά:

— Θὰ πᾶω μόνῃ μου ἂν ἐσένα δὲν σοῦ κἀνῃ ἄρεσῃ νάρθῃς μαζί μου. 'Ο Ριχάρδος ξαναδιάβασε τὸ γράμμα:

— «'Αβριο στὴς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα στὴ Ρίβα Μαρίνα», μουρμούρισε σκεπτικῶς.

— «Στὴν καλύβα τοῦ φύλακα, στὸ βάθος της δεινροστοιχίας με τὴς καστανιές» συμπλήρωσε ἡ 'Ανναμπέλλα στὸν ἴδιο τόνο.

— Ναι, εἶπε στὸ τέλος ὁ Ριχάρδος. 'Αβριο εἶναι Δευτέρα και εὐτυχῶς ἔχω λίγες ἐφημερίδες νὰ που-

Σὰς παρακαλῶ, ἔδω εἶναι ὁ κύριος Κόστ; (Σελ. 177, στ. γ')

λήσω. Θὰ μπορέσω λοιπὸν νὰ πάρω δυὸ τρεῖς ὥρες ἄδεια. Πρέπει ὅμως πρῶτο νὰ πᾶς και στὸν κύριο Κόστ και νὰ ζητήσῃς και τὴ δικὴ του συμβουλή.

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγώ, ἔκανε τὸ κοριτσάκι. Μὰ δὲν θέλησα νὰ κάνω τίποτε προτοῦ νὰ δεῖξω τὸ γράμμα σ' ἐσένα πρῶτον.

'Ο Ριχάρδος της χάρειψε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά, συγκινημένος ἀπὸ αὐτὸ τὸ δειγμα της ἀγάπης και της ἐμπιστοσύνης.

— 'Εγώ, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σὲ βοηθήσω, ἐνῶ ὁ κύριος Καζιμίρ εἶναι πιὸ ἄξιος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς τὸ γράμμα νὰ τὸ διαβάσῃ.

'Η 'Ανναμπέλλα κοίταξε τὸ μεγάλο ρολόγι ποὺ βρισκόταν στὴν εἴσοδο τοῦ πάρκου.

— 'Εχω ἀκόμη μιά ὥρα μπροστά μου, εἶπε. Προφταίνω νὰ πᾶω στὸν κύριο Κόστ, και νὰ γυρίσω στὸ σπίτι γιὰ τὸ φαγητό.

Κι' ἀφοῦ ἀποχαιρέτισε τὸν Ριχάρδο και χάρειψε τὸν Δύκο στὸ κεφάλι ἀπομακρόνθηκε γοργά.

'Η οἰκονόμος τοῦ Κόστ παραξενεύτηκε ἐξαιρετικῶς σὰν ἀνοῖξε τὴν πόρτα κ' εἶδε μπροστά της ἕνα κοριτσάκι ἀγνωστο ποὺ τὴν ρωτοῦσε μ' εὐγένεια:

— Σὰς παρακαλῶ, ἔδω εἶναι ὁ κύριος Κόστ;

— Ναι, ἔδω εἶναι. Πὼς σὲ λένε, μικρούλα μου, γιὰ νὰ τοῦ τὸ πῶ;

— Πῆτε του πὼς τὸν γυρεῖτε ἡ 'Ανναμπέλλα. Μὰ ξέρετε.

— Πέρασε μέσα λοιπὸν. Και κάθισε.

Και ἡ κυρία Βερανίκη βγήκε γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν δημοσιογράφο.

Γύρισε σχεδὸν ἀμέσως γιὰ νὰ πῇ τῆς 'Ανναμπέλλας νὰ τὴν συνοδεύσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ κυρίου της. 'Ο κύριος Καζιμίρ καθόταν σὲ μιά πολυθρόνα, μισοκρυμμένος πίσω ἀπὸ μιά σιβά βιβλία και ἐφημερίδες.

— Τί τρέχει, 'Ανναμπέλλα; ἔκανε με ἀρετὴ ἐκπληξῆ.

— 'Ορίστε, ἔκανε τὸ κοριτσάκι μόλις βγήκε ἔξω ἡ οἰκονόμος. Δὲν ἤθελα νὰ σὰς ἐνοχλήσω σήμερα. Κυριακὴ, μὰ γιὰ κοιτάξτε αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ βρήκα.

Και τὸ ἔδωσε τὸ χαρτί.

'Ο δημοσιογράφος διάβασε τὸ σύντομο σημεῖωμα δίχως νὰ δεῖξῃ ἐξαιρετικὴ συγκίνηση.

— Ποῦ τὸ βρήκες αὐτό; τὴ ρώτησε μονάχα.

— Κάτω, στὸ κατώφλι της πόρτας μας.

'Ο δημοσιογράφος εἰπῆσε τὸ χαρτάκι κα' τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Εὐτυχῶς, εἶπε, ἡ Ρίβα Μαρίνα εἶναι κοντὰ, σὲ εἶκοσι λεπτὰ με τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἔχουμε φτάσει.

— Μὰ... θὰ ἔρθετε και σεις; ρώτησε ἡ 'Ανναμπέλλα.

— Και βέβαια, θὰ ἦταν πολὺ ριψοκίνδυνο νὰ σὲ ἀφήσομε νὰ πᾶς μοναχὴ σου.

— Τότε μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πάρομε μαζί και τὸν Ριχάρδο;

'Ο δημοσιογράφος χαμογέλασε. ('Ακολουθεῖ)

ναγοράς τόν 'Οδηγό του Συνδρομητού —δρ. 6—γιά να ιδής όλους τους δρους της συμμετοχής στην κίνησή μου' γιά τή Σελίδα Συνεργασίας είναι απαραίτητο και τὸ ψευδώνυμο) Ροδοβαμμένην *Αγούλαν* (Κυόχαρτο ἔπειτα) *Πυθαγόραν* (κτό, καθὼς θά εἶδες, σοὺ ἐνέκρινε, χάρω πολὺ κ' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψης συχνά' ἀλλὰ καθαρώτερα, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὲ πῶ σκοδρὸ μαλάν' θά ἔλαβες βέβαια τὸ Βιβλίον τοῦ Μπάρι πρὸς τὰ σοὺ εἶναι «ἓνα ἄριστον ἐνθύμιον τῆς πρώτης σου συνδρομῆς») *Τυρταῖον*, *Ἄγιν Νικολαΐδην* κτλ. κτλ.
Εἰς δασκ. ἐπιστολῆς ἔλαβα μετὰ τῆν 10 'Απριλίου θάπανθῆτω σὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 255ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφ. Αἰ Λέξεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 'Ιουνίου.

252. Λεξιγράφος

Γράμμα καὶ θεὸς μεγάλο
 Μὰ στή γλώσσα τὴν κοινή,
 *Ἄν κονιά κονιά τὰ βάλα,
 Γλύπη; θεῖος θά φανῆ.
 Δοκασίμων Ἀκροατῆς

253. Στοιχειογράφος

Νῆσος εἶμαι, μ' ἂν προσθέτης,
 Δυστοίχευα στήν ἀρχή,
 Φορητὴ γὰρ θάποτε λέγῃς
 Ζῶσὸ σὲ χώρα μακρινή.
 Λεῖλα

254. Δίνιγμα

Ἀπόστολος μὲ ἔργα θαυμαστά
 Τάροσινικό μου.
 Καὶ μὴ μικρὴ γραμματῖσα, τόση δά,
 Τὸ θηλυκὸ μου.
 Δόνιφαν

255. Δημιῶδες Δίνιγμα

Μικροὶ μεγάλοι θὰ τὸ βροῦν
 Ἀπὸ τῆ χάρι πῶχει;
 Κουράζεται τὸ φρότωμα.
 Μὰ ὁ φορτωμένος ὄχι.
 Ἡλιοπερίχνη

256. Κλίμαξ

I — Σ
 I — — Σ
 I — — — Σ
 I — — — — Σ
 I — — — — — Σ
 I — — — — — — Σ
 I — — — — — — — Σ
 I — — — — — — — — Σ

Κάθε πούλα ἀντιπροσωπεύει ἓν γράμμα. Καὶ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρὰν: Νῆσος, Ἀργοναυτῆς, ἔπος, μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ, πάπας, προφήτης, ῥήτωρ, λατρός, κληρικός.
 Κίτρινη Ἀρχὴν

267. Κρυπτογραφικόν

123425262781 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
 254881 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου
 3862785 = Πρωτόγονον ὄπλον
 425281 = Ἀρχ. βασιλ. γανόρχεις
 523481 = Φυτὸν ἀρωματικόν
 62481 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
 72381 = Πηλὸν
 8481 = Συγκοινωνία.
 Φρενὲς Κερκόρας

258—262. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
 ὄβλος, τόμος, σκότος, κάρφος, γάτος
 Λεῖλα

263. Ποιίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δευτε-

ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης ἀποτελοῦν γνωστὴν λέξιν ἐκ τῆς θρησκείας τῶν Ἰνδῶν:
 1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2, Ρωμαῖος αὐτοκράτωρ 3, Εἷς ἐκ τῶν δώδεκα 4, Νῆσος ἐκ τῶν Ἀγυλλῶν 5, Ἄλλος ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ 6, Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου 7, Τὸ ἔφερον οἱ ἀρχαῖοι τοξόται.

264. Ἡλιοπερίχνη

Ἡλιοπερίχνη
 264. Ἑλληνοσούμφωνον
 ἠε-ο-ου-εου-αιε
 Ἡλιοπερίχνη

265. Γρίφος

τί οφ
 τί τι οφ οφ
 Δικ τι οφ οφ λμ ::
 τί τι οφ οφ
 τί οφ

Μουσικήτης Ἀπέλλων
 Ἐπανέρθωσις:—Κατὰ λάθος, εἰς τὸ Μικτόν τοῦ 18ου φυλλαδίου (ἀρ. 236) ἐσημειώθη τὸ ψευδώνυμον Ἐδάννα ἐνὸς τῆς Ἀσκῆσεως αὐτῆς ἀλήθειά ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῆς Ἀπλῆς Ζωῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 5.

52 Κοῖτος (χειρ, ὤς).—58. Κάλλος—54. Μῆλος—μήλον.—55. Ὁ Ἰλαρός, ἡ Ἰλαρά.—56.

57. ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ
 Π Ρ Α Κ Τ Ω Ρ (Ἰέων, Ὁρίων, Ρέα,
 Ρ Α Δ Ι Ο Ν Ἐσέγεια, Νέρον,
 Α Δ Ρ Ο Ν Τρέφω, Ἰωάννινα,
 Κ Ι Ο Σ Αἰτωλία).—58—62.
 Τ Ο Ν Τὸ πτερωτὸν εἶναι
 Ω Ν τὸ Δ: Δορκός, Ἀδης,
 Ρ κάδος, Αουδίνον,
 ἐπενδύτης.—68. Ἀ-

πόφουγς τὴν λαμπαρίαν (ἀπὸ φεβ γε, τιν, λε μ' αφ, γῆ, ἄν).

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

Ἀγαπητὰ Διαπλάσοσά μου,
 Καθὼς σὰς γράφαί σήμερα ἡ Διάπλασις, συνήλθεμε καὶ ἀποφασίσασμε τὴ δῶρο θά κάμομε στὸν κ. Φαίδωνα. Ἐδῶ προκηρτίσαμε Διαγωνισμό γιά τὴν πιὸ ἀρίστη ἀφιέρωση καὶ θά κερσυχθῆ σὲ μὴ μετῆλληνη πλακίτσα πάνω σὸ δῶρο. Ἡ ἀφιέρωση αὐτή, περὶ ἢ ἐμμετρη, πρέπει νὰ εἶναι σύντομη καὶ γραμμικὴ στή δημοτικῇ. Προθεσμία ὡς τὸ τέλος Μαΐου. Διεύθυνσις γιά τὴν ἀποστολὴ τῶν ἀφιέρωσεων: *Δεσποινίδα Γεωργίαν Παναγοπούλου, Πανατοῶρη 3, Ἀθήνας*. Ἡ κρίσις θά γίνῃ ἀπὸ μᾶς καὶ σὸ συνθετὴ τῆς καλύτερης ἀφιέρωσης—ἐκείνης πού θά ἐγκριθῆ γιά νὰ συνοδεύῃ τὸ δῶρο—θά δοθῆ γιά βραβεῖο βιβλίον ἀξίας 100 δραχ.
 Ἀθήναι, 8 Ἀπριλίου 1938

Ἄδων Φυχῆς, πρόεδρος
 Ἀργάμπελη, γραμματεὺς
 Ζαρηθδών, ταμίας
 Ἀγνάθ:
 Ἄγνη
 Βασίλισσα Νεφεργίτι
 Φοῖβη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ—326]

Ἐν ἔλαβα δασ γράμματα ἐστόλησαν στήν Ἀκαλαία διεσθονική [ΑΗ—86]. Ἀλλαγή διεσθονίας: Δημήτριον Μαρκάπουλον, (δικ Ν.) Μυτιλήνην.—*Γιλόδρα*, σὲ ἔξω, γιατί δὲν ἀπαντᾷ;
 Νηρηῆς

[ΑΗ—327]

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ. (Πρακτικῶν *Ρώτιον* ἀναγγέλλει):—*Εἰς Κυρίαρχον Διαπλάσοσάμου* (!!) δικαίως ἐπενημήθη τίτλος *κεραμιδοεὐπράκτορος* (!!) ἐφ' ὅσον ὁ θαλασοκράτωρ ἰ δὲν εἶναι ὁ Ἀγιοπαις! (Διάπλ.: Ἄν εἶναι).

Θαλασοκράτωρ

[ΑΗ—328]

Κεραμιδες!! Ἀρχικατάσκοπος 22=Κατάσκοπος 33=Παγανόπουλος. Κοκκινόπιπερο=Μάνθησις. Ἄν λέγομαι Μαρία Κοριατοπούλου (Διάπλ.: Βεβαίωτατα).

Ὀμίλη

[ΑΗ—329]

* Ἀνοικτόκαρδοι, μὴ ξεδαύσετε σὲ ἀροβασίας. Ἄν λέγομαι Πελέκη. (Διάπλ.: Βεβαίωτατα). Ἄν μορεῖται, ἀποκαλόφτε με! σωστά ἡμῶς. Ἐμπρός!!—*Λεῖλα*, Ἐτάφω τῆς Δόξης, Θλιμένη Μελοδία, Ἐδάννα, ἓνα τετραδάκι σας θά μοῦ προσενδοσ ἀληθινῇ χαρᾷ. Νὰ περιμένω; Γράψατε: Κυρίαν Ἀφροδίτην Παναδοπούλου, Ἀ Παράλληλος Κων]πόλεως 29 Σποδία, Ἀθήνας, διά:

Δουκὴ Καμέλια

[ΑΗ—330]

Μαρκησία τῆς Χίρις, Ἀμνοθαλασσι (Διάπλ.: Βεβαίωτατα). Ἄν ἐγὼ νάλληλο-γραφῆσομε. Δυστυχῶς τὰ παθήματα δὲν ἀφίνου.

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ—331]

Πρυγκίπτοσα Ὀυγνέτ, ἀρχὴ θά ἐπαναληφθῶν αἱ πρῆλλες τοῦ προσωπο καλοκαριού; Ὅσο γιά μὲν «δνεῖρο ἦταν καὶ πάει». *Σενηγεμένη Βασιλοπούλα*

[ΑΗ—332]

Ἡμητέρα: Νίκο, τί κάνει ἡ Ράδιο-Ἑλλάς;

Νίκος: Συλλέγει *κεραμιδες* ὡς θά χρησιμοπαχῆσῃ διά τὴν ἀνάγεσιν τῶν γραφῶν τῆς

Μέριτος

[ΑΗ—333]

Κυρίαρχε Διάπλάσοσάμου, ὡστε ἤλας καὶ στή ἔξων διά νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃς!; δὲν λοιπὸν κες τὰ λεφτά, μικροπλη μου!; Πολὺ γαλάντης εἶσαι, φίλε μου! Καὶ μᾶς δὲ: «οὐ παῖτός πλεὺν Εἰς ΣΥΡΟΝ!!!»

Μέριτος

[ΑΗ—334]

Ταγκολίτα, Μάδρο Διακάντι, Ἡπειρωτόπουλο, Κόμη Ναρκώ, Νιόριαν Γκερέ, ἄνθρωπε Ἀρχήν, γιατί δὲν ἀπαντᾷς εἰς τὰ Μικρὰ Μουσικά μου;

ΜΕΡΕΝΤΕΣ

[ΑΗ—335]

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ: λόγφ ἀναχωρήσεως ἄδι' ἐξωτερικῶν παρτιτόμας τοῦ ἀξιωματος Γραμματέως στὸν *Σύλλογον Ἀστέρων* καὶ ἐγκαθίσταται πλεὺν μέλος.

Ρόμερο Τέυλορ

[ΑΗ—336]

Τὰ μέλη μᾶς ἀξάνονται!! Τελευταῖος προσληφθῆσαν *Σοφὴ Μπαυαγιέ, Γκερέτα Γυόρμπο*.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

[ΑΗ—337]

Ἄσὺλδ μου, τοὺς καλλιτέρους φιλικούς Ἀχαριστιμοὺς μου στὸν *Τάσο Λούζη*. Τί γίνεται τὸ Robert College?

Ἐδάννα

[ΑΗ—338]

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, δεχθῆτε τοὺς χαριτωμένους μου.

ΑΡΑΕΤ

ΜΗ ΑΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγγελία σας γιά νὰ ἐπελεῖται ἄριστος, πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ μὲ μὴ τυπωμένη κωνία, ἀπ' αὐτῆς μὲ τίς διαπῆς-σὲς στέλνομε κάθε ἔδωμάδα τὸ φύλλο.